

Beetsterzwaag

TOM NIEROP*

FOTO: MARIA BROUWER

Er zijn van die beroepen waar je niet aan moet denken. Haags verslaggever is er zo een. Sportjournalisten worden vaak meewarig beschouwd als de onnozeste journalistensoort, maar dat is jaloezie, omdat ze gratis mooie wedstrijden mogen bezoeken. Echt deerniswekkend zijn de parlementair journalisten. De volgzame Binnenhof-volgers. Volgers in de meest letterlijke zin, zo bleek de afgelopen weken weer eens op onthutsende wijze rond het Friese Beetsterzwaag. Op deze 'geheime' locatie had premier Jan Peter Balkenende zich teruggetrokken voor overleg met zijn beoogde nieuwe regeringspartners. Nadat journalisten een dag lang hijgerig een onderlinge race 'wie vindt ze het eerst' hadden uitgevochten - we werden van uur tot uur op de hoogte gehouden - dromden ze samen voor de hekken van het desbetreffende landgoed. Urenlang wachtend op een 'quootje' en met de cameralens zenuwachtig door de spijlen gericht. Opening NOS Journaal, dagenlang. De trotse verslaggever met De Locatie op de achtergrond: "Geen nieuws nog, Philip." Later werd Friesland verruild voor de ook al weer snel 'onthulde' Hilversumse bossen. Alleen al de gedachte dat je als goed opgeleide volwassene zo je geld moet verdienen, stemt buitengewoon depressief. De enige en voorspelbare oogst van al die verhitte inspanningen zijn wat obligate opmerkingen van het kaliber 'constructief gesprek' en 'onderling vertrouwen'. En dan moet je ook nog de diep-Limburgse tongval van Maxime Verhagen en de steeds huiveringwekkender grijns van Wouter Bos doorstaan.

Het wordt nog triester in de wetenschap dat, buiten deze journalisten zelf, werkelijk geen mens serieus is geïnteresseerd in waar de onderhandelaars precies onderhandelen, waarover en wanneer, en wat ze daar precies eten. Een verstandige burger hoort de uitslag na afloop wel en gaat onderwijl iets nuttigers of aangenamers doen. Het opgeklopte gedraaf rond de formatiegesprekken is een luchtig gezelschapsspel voor een journalistieke *incrowd* die zijn aandacht voor echt belangrijke onderwerpen - meestal moeilijk, gevoelig of 'saai' - liefst beperkt tot de op gezwollen toon naar voren gebrachte vraag achteraf of er 'koppen gaan rollen'.

De parallellen met die andere waarheidszoekers, accountants, springen in het oog. Bekend zijn de mopjes met als clou dat accountants informatie geven die weliswaar klopt, maar waar je niets aan hebt. Dat is gechargeerde onzin, maar een kern van waarheid zit er wel in. Ook accountants arbeiden ijverig aan een product zonder zich voldoende af te vragen of er misschien ook andere behoeften zijn. Of ontstaan. Denk aan fraudeopsporing, voor het grote publiek *het* onderwerp. Accountants leggen op dat punt liever uit wat ze *niet* doen dan aan te geven wat ze wel zouden kunnen doen. Over vernieuwing van het *assurance*-product in het algemeen begint nu wel een discussie te ontstaan, maar nog heel voorzichtig en in beperkte kring.

Maar eerlijk is eerlijk, Haagse journalisten zijn veel erger. Het was een tijdje anders na de Fortuyn-revolte - toen werden we overvoerd met straatinterviews, ook geen pretje - maar inmiddels is alles weer terug bij af. De meeste problemen zijn 'geparkeerd' of geëmigreerd en de Haagse journalistieke coterie vraagt weer vrolijk, eendrachtig en gezagsgetrouw naar wat politicus D vindt van de reactie van politicus C op de opmerking van politicus B naar aanleiding van het plan van politicus A. Gezellig.

Noot

* hoofdredacteur
'de Accountant'